

HỒI BA MƯƠI BỐN

Khai Thạch Phủ Bái Kiến Kỳ Nhân

L

ão nhân ha hả cười to:

- Người không tin ư ?

Cốc Mộng Viễn lẩm bẩm:

- Thật không thể nào ngờ được.

Lão nhân thoáng sầm mặt:

- Người đời đều tưởng lão phu đã chết, nhưng nào ai biết thật ra lão phu chẳng những chưa chết mà còn đang sống trên đời chịu tội như thế này.

Cốc Mộng Viễn thương hại cười:

- Lão tiên bối còn trên trần thế thật là may phước cho võ lâm.

Lão nhân cười:

- Sai rồi, lệnh sư mới có thể tạo phúc cho võ lâm.

- Gia sư đã sớm không màng danh lợi, ngán ngẩm sự tranh đua trên đời.

Lão nhân cười to:

- Không phải vậy đâu, lệnh sư tuy ẩn cư, song chưa chắc đã không màng đến thế sự nữa.

Thoáng ngưng, bỗng nói:

- Tiểu tử, sao ngươi nghĩ là lệnh sư không màng đến thị phi võ lâm nữa vậy ?

- Gia sư từng nói với vân bối.

Lão nhân cười:

- Đó chỉ là những lời khích lệ người thôi.

Cốc Mộng Viễn thoáng chau mày ;

- Vì sao gia sư lại nói vậy ? Và lão tiên bối dựa vào đâu mà khẳng định dụng ý của gia sư?

- Việc khiến giới võ lâm kính phục hơn hết của lệnh sư, người có biết không?

Cốc Mộng Viễn ngẫm nghĩ một hồi, lắc đầu đáp:

- Văn bối không biết.

Lão nhân cười:

- Đó là việc thu phục năm vị sư huynh của người.

Cốc Mộng Viễn trầm ngâm:

- Vậy là năm vị sư huynh của văn bối ngày xưa gây hại cho giang hồ lắm hay sao ?

- Cũng không kể được là gây hại, nhưng khiến cho võ lâm đau đầu và khiếp sợ.

Cốc Mộng Viễn cười:

- Văn bối thấy họ nhân từ khoan hậu lắm mà.

- Đó là hiện tại, hồi năm mươi năm trước thì khác.

Cốc Mộng Viễn khẽ cười:

- Văn bối thật khó tin được.

- Đương nhiên là người khó có thể tin được, nhưng chỉ cần lão phu đọc hai câu ca dao, người sẽ hiểu ngay họ đã tạo ra một sự uy hiếp tinh thần đối với giới võ lâm to lớn đến mức nào.

Lão nhân cười cười, nói tiếp;

- Hai câu ấy là “Thà đến Diêm La Điện chứ đừng vào Ngoan Thạch Hiên, khi gặp Vô Nhân Đảo là ba hồn bảy vía tiêu”, người thấy có khủng khiếp không?

Cốc Mộng Viễn gật đầu:

- Văn bối hiểu rồi, Ngoan Thạch Hiên là nơi trú ngụ khi xưa của Khúc sư huynh, Vô Nhân Đảo chủ là danh hiệu của Quy sư huynh

- Bởi năm người này khi xưa luôn hành động tùy thích, chẳng kể thiện ác, nên giới võ lâm ai cũng khiếp sợ.

- Vậy hẳn là họ đã bị liệt vào hạng hung ác rồi.

- Không, họ làm việc thiện càng nhiều hơn, nhưng có điều võ công của họ quá cao, không ai có thể thoát chết khi họ nổi cơn thịnh nộ, vì vậy mới khiến mọi người khiếp sợ.

- Việc thiện cũng làm, việc ác cũng làm, thật khó hiểu quá.

- Người có võ công quá cao rất dễ trở nên thiên khích, cộng thêm họ năm người khi xưa cùng thi đua lẫn nhau, thế là thiên hạ đã bị họ làm cho thất điên bát đảo.

- Vậy là khi xưa việc gia sư khuyển hóa họ là một công đức lớn.

- Đúng vậy, người bảo là lệnh sư không màng đến thế sự võ lâm nữa, vậy chẳng phải quá không hợp lý ư ? Tiểu tử, người thử nghĩ xem.

- Lão tiền bối nói rất đúng

Khô Trúc Tiên Ông cười to:

- Lẽ ra người phải nghĩ ra từ lâu rồi.

Đoạn lại buông tiếng cười vang.

Cốc Mộng Viễn lúc này lại nghĩ đến một điều thắc mắc, chờ cho Khô Trúc Tiên Ông cười xong, chàng liền hỏi:

- Lão tiền bối, Hàn Bích Cung này đã do lão tiền bối xây dựng, vì sao lão tiền bối lại bị giam trong thạch động thế này ?

Khô Trúc Tiên Ông cười:

- Lão phu đã nói khi nãy rồi, đó là do lão phu tự nguyện.

Cốc Mộng Viễn lắc đầu:

- Văn bối thật không hiểu.

- Lão phu đã nói rồi, chẳng những do tự nguyện mà còn do lão phu tự cho mình quá thông minh mà nên.

Cốc Mộng Viễn cười:

- Dường như lão tiền bối có nói là vì một cây trâm vàng.

- Chính là vì cây trâm vàng hại người kia, không thì đời nào lão phu chịu giam thân trong thạch động này hai mươi tám năm dài.

Cốc Mộng Viễn cười:

- Cây trâm vàng gì mà đáng cho lão tiền bối phải hy sinh thế này ?

Khô Trúc Tiên Ông ánh mắt chột tối sầm:

- Cây trâm danh lợi.

Cốc Mộng Viễn kinh ngạc:

- Cây trâm danh lợi ư ?

Chàng vốn cứ ngỡ cây trâm vàng Khô Trúc Tiên Ông nói đây chính là Tử Vân Kim Trâm, ngờ đâu lại không phải, khiến chàng bất giác đứng thừ ra.

Chỉ nghe Khô Trúc Tiên Ông cười nói:

- Chính là một ngọn kim châm vì danh vì lợi hại người.

Cốc Mộng Viễn lòng hiếu kỳ trỗi dậy, cười nói:

- Lão tiên bối có thể cho biết cội nguồn, để văn bối được mở rộng tầm hiểu biết chăng ?

- Lão phu hết sức đau lòng về việc này, với bất kỳ ai lão phu cũng không chịu thổ lộ, nhưng với người thì ngoại lệ.

Cốc Mộng Viễn mừng rỡ:

- Lão tiên bối ưu ái như vậy, thật khiến văn bối áy náy.

Khô Trúc Tiên Ông cười:

- Đây có lẽ cũng do duyên số.

Bổng thoáng sầm mặt, nói tiếp:

- Lão phu khi xưa xây dựng Hàn Bích Cung này chính là vì ngọn kim châm đó.

- Kim châm được cất giấu tại đây phải không ?

- Đúng vậy, nhưng lão phu đã bị mắc lừa.

- Mắc lừa ư ? Kim châm không có ở đây sao ?

- Có, nhưng rất tiếc không phải là thật.

- Lão tiên bối phát hiện kim châm không phải là thật từ lúc nào ?

- Chừng mười năm sau khi bị giam trong thạch động.

- Lão tiên bối đã xây dựng Hàn Bích Cung được bao lâu rồi ?

- Khoảng ba mươi năm.

Cốc Mộng Viễn thoáng ngẫm nghĩ, đoạn cười nói:

- Qua lời lão tiên bối khi nãy, dường như người đã khiến cho lão tiên bối giam thân tại đây chính là Lăng Thiên Thiên, con dâu lão tiên bối phải không ?

- Người tinh tế lắm. Lão phu chính là bị ả tiện nhân ấy dối gạt.

- Lệnh lang có biết không ?

- Hồng nhi không biết đâu, nếu không, Lăng Thiên Thiên còn sống đến giờ này được ư ?

Cốc Mộng Viễn cười:

- Phải rồi, lẽ ra văn bối phải nghĩ đến điều này.

- Ba mươi năm trước, lão phu được biết kim châm ấy được cất giấu trong thạch động này, bèn thuê người xây dựng Hàn Bích Cung ở bên trên.

- Trong võ lâm còn có kẻ nào khác biết nữa không ?

Khô Trúc Tiên Ông lắc đầu:

- Không. Lão phu biết được là nhờ phát hiện khắc trên hai vách đá rất kín đáo, kẻ khác không thể nào phát hiện ra được.

Cốc Mộng Viễn cười:

- Chưa hẳn, lão tiên bối phát hiện ra được, khó thể bảo đảm kẻ khác không phát hiện ra.

Khô Trúc Tiên Ông cười:

- Không đâu, vách đá ấy đã bị phá hủy rồi.

- Vậy sao Lăng Thiên Thiên lại biết ?

- Chính lão phu đã nói.

- Vì lẽ gì mà lão tiên bối lại cho một kẻ độc ác như vậy biết ?

- Lúc Lăng Thiên Thiên về làm vợ Hồng nhi, võ công sớm đã mất, lão phu phải dốc hết tâm huyết bình sanh mới khôi phục lại được.

- Lăng Thiên Thiên thọ đại ân của lão tiên bối như vậy, và lại là trưởng bối, vậy mà bà ta có thể nhẫn tâm hãm hại lão tiên bối, lòng dạ thật là ác độc.

Khô Trúc Tiên Ông thở dài:

- Ấy ta khi xưa càng ác độc hơn. Lòng dạ đàn bà không thể nào đo lường dựa theo lẽ thường tình được, từ nay người phải hết sức thận trọng mới được.

Cốc Mộng Viễn trầm nhủ:

- Đúng vậy, mình đã từng nếm trải qua Chân Dật Lan rồi.

Chàng cung kính đáp:

- Vâng, văn bối nhớ rồi.

Khô Trúc Tiên Ông khẽ cười:

- Khi xây dựng Hàn Bích Cung xong, lão phu bắt đầu tìm kiếm kim châm

Cốc Mộng Viễn cười xen lời:

- Lúc ấy lão tiền bối chưa tìm được ư ?

- Chưa, mãi đến năm thứ sáu kể từ khi Hàn Bích Cung xây dựng xong

Khô Trúc Tiên Ông bỗng nín lặng, trầm ngâm hồi lâu mới thở dài thậm thọt nói tiếp:

- Sau cùng, chính Lăng Thiên Thiên đã giúp lão phu tìm ra.

Cốc Mộng Viễn cười:

- Hẳn là lão tiền bối không tìm ra nên mới thố lộ với Lăng Thiên Thiên, định nhờ vào tính tử mĩ bẩm sinh của phụ nữ giúp lão tiền bối tìm kiếm chứ gì.

- Thật là xấu hổ. Cả đời lão phu chỉ phạm một sai lầm to lớn ấy, có lẽ suốt đời cũng không sao cứu vãn được.

- Lão tiền bối sao lại nghĩ vậy ? Chỉ cần lão tiền bối ra ngoài, một cái cất tay lên là có thể hạ sát yêu phụ kia ngay. Lăng Thiên Thiên sao đương cự nổi lão tiền bối chứ ?

Khô Trúc Tiên Ông lắc đầu:

- Nếu lão phu ra khỏi đây được thì còn gì để nói nữa ? Khổ nỗi là lão phu không thể ra được.

Cốc Mộng Viễn càng thắc mắc:

- Cửa thạch động đã mở, sao lão tiền bối lại bảo là không ra được ?

Khô Trúc Tiên Ông thở dài:

- Lão phu đã bị lời thề ước ràng buộc.

Đoạn buông tiếng thở dài, cười ảo não tiếp lời:

- Sau khi tìm gặp kim châm trong thạch động này, Lăng Thiên Thiên nhất mực bảo kim châm là giả.

Lão nhân thò tay vào lòng lấy ra một ngọn kim châm nói tiếp:

- Kim châm ấy đây.

Cốc Mộng Viễn ánh mắt vừa chạm vào ngọn kim châm trong tay Khô Trúc Tiên Ông, bất giác giật nảy mình, đó chẳng phải là Tử Vân Kim Trâm của mình là gì ?

Theo phản xạ tự nhiên, chàng thò tay vào lòng, Tử Vân Kim Trâm vẫn còn nằm trong túi áo, chàng bất giác thở phào nhẹ nhõm, nhưng lòng cũng xao động dữ dội.

Khô Trúc Tiên Ông lúc này đã đặt chiếc kim châm lên giường đá, cười nói:

- Lão phu đã phải tốn hết mười năm trời mới nhận ra được nó là giả.

Cốc Mộng Viễn buột miệng:

- Nó vốn dĩ là giả mà.

- Lúc mới phát hiện, lão phu nhất thời bị danh lợi làm mờ tâm trí, không chịu tin lời yêu phụ ấy, quả quyết kim châm này chắc chắn là thật.

Cốc Mộng Viễn cười:

- Hẳn là lão tiên bối đã đánh cuộc với Lăng Thiên Thiên, kết quả là lão tiên bối đã bị giam cầm trong thạch động này phải không ?

Khô Trúc Tiên Ông cười gượng:

- Đúng vậy !

Khô Trúc Tiên Ông ngẫm nghĩ một hồi, lại nói:

- Lúc bấy giờ lão phu quả quyết châm này là thật, yêu phụ lại bảo là giả, thế là lão phu đã ước định với yêu phụ, lão phu ở trong thạch động này tham cứu bí văn khắc trên kim châm, một ngày chưa tham ngộ, lão phu một ngày không bước ra khỏi thạch động này.

Cốc Mộng Viễn lắc đầu:

- Đã là giả, lão tiên bối sao tham ngộ được chứ ?

- Nhưng lúc bấy giờ lão phu định ninh là thật.

Cốc Mộng Viễn lòng chợt lóe lên một linh quang, nhận thấy đây thật ra là một cạm bẫy, và cạm bẫy này do một người cực kỳ mưu trí bày bố, nên ngay cả một kỳ nhân chí cao trong võ lâm như Khô Trúc Tiên Ông cũng bị sa vào.

Chàng bất giác rợn người, người trong giới võ lâm cũng thật khó đề phòng, nghĩ vậy chàng bèn cười nói:

- Lão tiên bối đã bị mắc lừa ngay từ đầu rồi.

Khô Trúc Tiên Ông lắc đầu thở dài:

- Khi biết ra thì đã quá muộn rồi.

- Không muộn đâu, lão tiên bối chắc chắn có thể ra khỏi nơi đây.

- Không thể nào.

Khô Trúc Tiên Ông mặt thoáng vẻ hy vọng, cười nói tiếp:

- Trừ phi có được châm thật, bằng không lão phu sẽ ôm hận đến khi chết.

Cốc Mộng Viễn bỗng cười:

- Lão tiên bối bảo kim châm này có tên là Trâm Lợi Danh thật không ?

Khô Trúc Tiên Ông giọng não nề:

- Bối lòng danh lợi khiến lão phu bị giam chết tại đây, không phải Trâm Danh Lợi thì là gì ?

Cốc Mộng Viễn mỉm cười:

- Tên thật có lẽ không phải là Trâm Danh Lợi phải không ?

Khô Trúc Tiên Ông đưa mắt nhìn ngọn kim châm trên giường:

- Đúng, không phải. tên thật của nó là Tử Vân Kim Trâm.

Cốc Mộng Viễn tuy đã biết ngọn châm này là Tử Vân Kim Trâm giả, song nghe nói vẫn không khỏi sửng sốt kêu lên:

- Tử Vân Kim Trâm ư ?

Khô Trúc Tiên Ông thấy Cốc Mộng Viễn biến sắc mặt, liền sinh nghi hỏi:

- Tiểu tử, người sao vậy ?

Cốc Mộng Viễn không đáp, lại hỏi:

- Lão tiên bối, Tử Vân Kim Trâm có phải là vật sở hữu của hai vợ chồng Thiên Toàn kiếm khách Vu Vọng Cơ và Huyền Băng Ngọc Nữ Hạ Vô Trần không ?

Khô Trúc Tiên Ông ngạc nhiên:

- Sao người biết ?

- Vậy là đúng rồi.

Cốc Mộng Viễn thò tay vào lòng lấy Tử Vân Kim Trâm ra, cười nói tiếp:

- Vãn bối cũng có một ngọn kim châm.

-Ồ.

Khô Trúc Tiên Ông sửng sốt, hồi lâu mới thở dài nói:

- Tiểu tử, người thật là kỳ lạ. e rằng. Ôi ! E rằng lại là giả nữa.

Cốc Mộng Viễn quả quyết:

- Kim châm này chắc chắn là thật.

Khô Trúc Tiên Ông lắc đầu:

- Người cũng mắc phải chứng tật như lão phu khi xưa rồi.

Cốc Mộng Viễn cười:

- Từ khi có kim châm này trong tay, vẫn bối chưa hề động lòng, dĩ nhiên là không.

Chàng bỗng ngưng lời, bởi nếu nói tiếp ra thì sẽ dâm ra phê bình Khô Trúc Tiên Ông có lòng tham danh hiệu lợi.

Tuy vậy Khô Trúc Tiên Ông vẫn biết chàng định nói gì, bèn cười nói:

- Người chẳng cần phải ngại, nếu lão phu không vì lòng tham danh lợi quá nặng thì đâu bị giam cầm gần ba mươi năm dài, đó gọi là mình làm mình chịu.

Cốc Mộng Viễn vẫn áy náy:

- Xin lão tiên bối thứ cho vẫn bối đã vô ý lỡ lời.

- Lão phu không trách người đâu. Nhưng từ đâu mà người có Tử Vân Kim Trâm này vậy ?

- Vẫn bối có được từ tay Cửu Thiên Thần Sát Trì Xung Khôi.

Khô Trúc Tiên Ông nhượng mảy:

- Từ tay Trì Xung Khôi ư ?

- Vâng.

- Trì Xung Khôi đã tặng cho người ư ?

- Trì Xung Khôi phụ phụ trước khi chết đã rạch ngực lấy ra tặng cho vẫn bối.

Khô Trúc Tiên Ông sửng sốt:

- Phụ phụ y chết rồi ư ?

- Kể cả Tất Kiệt, Doanh Hải Tam Tinh thấy đều thảm tử.

Khô Trúc Tiên Ông thở dài:

- Vì ngọn kim châm này phải không ?

Cốc Mộng Viễn gật đầu:

- Vâng.

Khô Trúc Tiên Ông thắc mắc hỏi:

- Nhưng sao người không bị hại ?

Cốc Mộng Viễn cười:

- Cường địch thấy đều bị vẫn bối tiêu diệt, nên vẫn bối đã bình yên vô sự.

Khô Trúc Tiên Ông vừa kinh vừa mừng:

- Cường địch đã chết hết cả rồi ư ? Họ là ai vậy ?
- Tư Mã Quân và Thường Bích Hà trong Bắc Mạng Tam Ma.
- Ra là môn hạ Thiên Tàn, tiểu tử, còn Mộ Dung Kính đâu ?
- Không thấy, chỉ có Tư Mã Quân và Thường Bích Hà hai người thôi.

Khô Trúc Tiên Ông vẫn còn thắc mắc hỏi:

- Người bảo Tử Vân Kim Trâm này do Trì Xung Khôi đã rạch ngực lấy ra phải không ? Tại sao Trì Xung Khôi không muốn sống tiếp, lại rạch ngực lấy trâm ra tặng cho người ?

Cốc Mộng Viễn thở dài:

- Trì Xung Khôi đã nội thương trầm trọng, biết khó sống được nữa, lại mắt thấy Mai Ngũ Cô và Tất Kiệt lần lượt táng mạng, nên dù văn bối khuyên cầu, ông ta cũng không muốn sống nữa.

Khô Trúc Tiên Ông gật đầu:

- Trì Xung Khôi quả là một trang hảo hớn, nhưng chẳng hay Doanh Hải Tam Tinh từ đâu có được kim trâm này vậy ?
- Ông ta bảo là đã mua được trong một tiệm đồ cổ.

Khô Trúc Tiên Ông nhướng mày:

- Bắc Mạng Tam Ma sao lại biết trâm này lọt vào tay Doanh Hải Tam Tinh?
- Theo lời Trì Xung Khôi suy đoán, có lẽ Bắc Mạng Tam Ma đã được tin từ nơi vị thương nhân đồ cổ, vì người này quen biết rất nhiều nhân vật võ lâm.
- Có thể lắm. Xem ra kim trâm này quả là thật rồi.
- Theo văn bối thấy, có lẽ không thể là giả được.

Đoạn trao Tử Vân Kim Trâm cho Khô Trúc Tiên Ông, nói tiếp:

- Lão tiên bối hãy xem thì sẽ rõ.

Khô Trúc Tiên Ông đón lấy xem, bỗng hỏi:

- Tiểu tử, Trì Xung Khôi lúc sắp chết còn nói gì nữa không ?
- Ông ta bảo văn bối làm ba việc.
- Vì ông ta ư ?

- Hai việc vì ông ta, còn một việc vì bản thân văn bối.

- Hai việc vì ông ta là gì ?

- Một là mai táng vợ chồng ông ta với Tất Kiệt.

Khô Trúc Tiên Ông gật đầu:

- Vậy là phải, người đã làm tròn rồi chứ ?

- Vâng, mai tang trên đỉnh Triều Vân Phong Vu Sơn.

- Còn việc thứ hai ?

- Tìm kiếm Trì Tam Nương, người con gái duy nhất đã thất tung từ lâu của họ.

- Tìm gặp chưa ?

- Vẫn bối đang tìm.

- Còn việc của bản thân người thì sao ?

- Bằng vào kim châm này mở cửa Tử Vân Tiên Phủ, học luyện võ công tuyệt thế.

Khô Trúc Tiên Ông cười:

- Hẳn là người chưa thực hiện phải không ?

Cốc Mộng Viễn cười gượng:

- Vẫn bối chưa thể phân thân được.

Khô Trúc Tiên Ông cười to:

- Lý do vững lắm. Tiểu tử, lòng dạ người sao quá tối.

Cốc Mộng Viễn đỏ mặt:

- Lão tiên bối, kim châm này có phải thật không ?

Khô Trúc Tiên Ông gật đầu:

- Thật.

Cốc Mộng Viễn cười:

- Vậy là lão tiên bối có thể ra khỏi nơi đây được rồi.

Khô Trúc Tiên Ông ngăn người:

- Có thể ra khỏi nơi đây rồi ư ?

- Lời cam kết của lão tiên bối chẳng phải chính là tìm ra thật giả hay sao ? Kim châm này đã là thật, lão tiên bối đương nhiên có thể ra khỏi đây rồi.

Khô Trúc Tiên Ông gật đầu:

- Phải rồi, lão phu đã có thể ra khỏi đây rồi.

Bồng lại lắc đầu, nói tiếp:

- Không được, ả yêu phụ Lăng Thiên Thiên nhất định sẽ lại giở trò khác.

Cốc Mộng Viễn nức cười thâm nhủ:

- Thật không ngờ lão nhân này lại bị Lăng Thiên Thiên giam đến khiếp đảm như vậy.

Bèn cười nói:

- Lão tiên bối, Lăng Thiên Thiên để vãn bối đối phó cho.

Khô Trúc Tiên Ông mừng rỡ:

- Được, được. Lão phu tuy hận thấu xương yêu phụ ấy, nhưng lại thật sợ ả ta. Lão phu nghĩ đến trong hai mươi tám năm qua, mỗi năm gặp ả ta một lần, thật là khó chịu đến chết được.

Cốc Mộng Viễn cười:

- Mọi vật dụng của lão tiên bối là đều do Lăng Thiên Thiên mang đến ư ?

- Yêu phụ ấy phái người mang đến.

- Lăng Thiên Thiên cũng còn có chút lương tâm đó chứ.

Khô Trúc Tiên Ông tức tối:

- Lương tâm gì ? Chẳng qua là ả ta sợ khích nộ lão phu, thạch động này sao ngăn cản nổi, nên ả ta mới thỉnh thoảng giả vờ mời lão phu ra, để khiến lão phu ngại, không tiện phản đối.

- Lăng Thiên Thiên thâm hiểm thật.

Khô Trúc Tiên Ông nhét cả hai ngọn kim châm thật và giả vào lòng, sau đó bước xuống giường đá, cười giòn nói:

- Tiểu tử, ân huệ của người đối với lão phu quá to tát, nhất thời lão phu cũng không biết phải báo đáp thế nào, người thử nghĩ xem, có gì để lão phu ra sức.

Cốc Mộng Viễn không chờ lão nhân dứt lời, đã cười nói:

- Lão tiên bối sao lại nói như vậy ? Chẳng kể lão tiên bối là chí giao của sư môn vãn bối, cho dù là người không quen biết, vãn bối cũng hành động như vậy.

Khô Trúc Tiên Ông cảm kích cười:

- Người thật là người có lòng dạ tốt nhất trong tất cả nhân vật võ lâm mà lão phu đã từng gặp.

Đoạn đưa tay đẩy mở cửa, cất bước ra khỏi thạch động.

--- ❧ ❧ ---